

Advies nr 25/2012 van 25 juli 2012

Betreft: advies betreffende het samenwerkingsakkoord inzake veiligheid tussen de Republiek Kosovo en het Koninkrijk België (CO-A-2012-024)

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer;

Gelet op de wet van 8 december 1992 *tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens* (hierna WVP), inzonderheid artikel 29;

Gelet op het verzoek om advies van de Minister van Binnenlandse Zaken ontvangen op 25/05/2012;

Gelet op het verslag van de heer Bart De Schutter;

Brengt op 25 juli 2012 het volgend advies uit:

I. ONDERWERP EN CONTEXT VAN DE AANVRAAG

1. Op 25 mei 2012 verzocht de Minister van Binnenlandse Zaken de Commissie advies uitbrengen over een ontwerp van samenwerkingsakkoord dat voor overleg met de Kosovaarse regering werd klaargemaakt en dat betrekking heeft op een strafrechtelijke samenwerking inzake veiligheid.
2. Dit samenwerkingsakkoord regelt de samenwerking tussen beide landen met het oog op de bestrijding van bepaalde vergrijpen en het bevat voornamelijk bepalingen betreffende de uitwisseling van informatie tussen beide partijen voor opsporing en vervolging van strafbare feiten.

II. DE TOEPASSELIJKE PRINCIPES INZAKE INTERNATIONALE DOORGIFTE EN POLITIELE EN JUSTITIELE SAMENWERKING

A. Het Europees kader

3. Voor de politieke en justitiële samenwerking in strafzaken kan worden verwezen naar het kaderbesluit 2008/977/JBZ van 27 november 2008¹ en naar de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (WVP).
4. Artikel 13 van dit kaderbesluit bepaalt met name dat de gegevensdoorgifte naar landen die geen deel uitmaken van de Europese Gemeenschap slechts is toegelaten als dit derde betrokken land een toereikend beschermingsniveau voor de voorgenomen gegevensverwerking waarborgt.
5. Krachtens artikel 13 §4 wordt het toereikend beschermingsniveau beoordeeld met inachtneming van alle omstandigheden die van invloed zijn op de doorgifte van gegevens of groep van gegevensverstrekkingen. Er wordt in het bijzonder rekening gehouden met de aard van de gegevens, met het doel en met de duur van de voorgenomen verwerking of verwerkingen, het land van herkomst en het land of het internationale orgaan dat de eindbestemming is van de gegevens, de algemene en sectorale rechtsregels die in het derde land of het internationale orgaan gelden, alsmede de beroepscodes en de veiligheidsmaatregelen die in het land of het orgaan van toepassing zijn.

¹ Kaderbesluit 2008/977/JBZ van de Europese raad van 27 november 2008 over de bescherming van persoonsgegevens die worden verwerkt in het kader van de politieke en justitiële samenwerking in strafzaken.

6. Het kaderbesluit vermeldt evenwel niet duidelijk welke overheid met deze beoordeling wordt belast. Krachtens artikel 25 van het kaderbesluit – dat de bevoegdheden opsomt van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten (NGB) – blijkt evenwel dat die bevoegdheid niet wordt toegekend aan de NGB.
7. Wanneer een derde land geen toereikend beschermingsniveau heeft, moet artikel 13 §3 b) van dit kaderbesluit worden toegepast : in afwijking op het principe van de gegevensdoorgifte naar een derde land dat geen toereikend beschermingsniveau waarborgt, kunnen evenwel persoonsgegevens worden doorgegeven indien dit derde land garanties biedt die door de betrokken Lidstaat conform de nationale wetgeving toereikend worden geacht.
8. Er wordt opgemerkt dat het toepassingsgebied van het kaderbesluit zich beperkt tot de uitwisseling van persoonsgegevens tussen de Lidstaten in het kader van een politieke samenwerking. De lidstaten hebben zich evenwel als doel gesteld dat het beschermingsniveau voor gegevens, dat op nationaal niveau wordt bereikt, in overeenstemming moet zijn met het bepaalde in het kaderbesluit². Bijgevolg vindt de Commissie het aangewezen dat elke gegevensverwerking die valt binnen de doeleinden van het kaderbesluit (preventie, opsporing van strafbare feiten, onderzoek en vervolging ter zake, strafuitvoering) op zijn minst het beschermingsniveau biedt zoals bepaald in het kaderbesluit.

B. Het Belgisch kader

9. Krachtens artikel 21 van de WVP, is een doorgifte van persoonsgegevens naar een land dat geen lid is van de Europese Gemeenschap slechts toegelaten als dit land een toereikend beschermingsniveau biedt.
10. De criteria opgesomd in artikel 21, 2de lid van de WVP die het toereikende beschermingsniveau beoordeelt, is identiek aan de criteria, die in het voormelde kaderbesluit 2008/977/JBZ van 27 november 2008 beschreven staan.
11. De effectieve doeltreffendheid van de wettelijke normen (namelijk het middel dat voorziet in een doeltreffende toepassing ervan, zoals bijvoorbeeld de kennis van de overheidsbesluiten, de opvolging van de jurisprudentie, het bestaan van een controle- en strafsysteem,...) behoort eveneens tot de onderzoekscriteria.

² Zie consideransen 7 en 8 van het kaderbesluit.

12. Bijgevolg, indien een onderzoek van de nationale wetten nodig is, om het toereikend beschermingsniveau van een derde land buiten de Europese Gemeenschap te kunnen beoordelen, is dit onderzoek op zich niet voldoende.
13. Artikel 21 §2 van de WVP laat toe dat de Koning, na advies van de Commissie bepaalt voor welke categorieën verwerkingen van persoonsgegevens en onder welke omstandigheden de doorgifte van persoonsgegevens naar landen die niet behoren tot de Europese Gemeenschap niet toegelaten zijn.
14. De Commissie benadrukt dat zij, gelet op artikel 21 van de WVP, voor wat de internationale politieke en justitiële samenwerking betreft, slechts dit kan doen: ofwel een advies uitbrengen over de grondbeginsels van gegevensbescherming vervat in een bijzondere wet (wetende dat deze analyse niet volstaat, gelet op artikel 21, 1ste lid, 2 van de WVP), ofwel een advies uitbrengen over een ontwerp van toereikend beschermingsniveau (waarvan alle criteria werden onderzocht door de Koning) krachtens artikel 21 §2 van de WVP.
15. Wanneer een derde land zoals Kosovo niet erkend wordt als een land met een toereikend beschermingsniveau, is het aangewezen om de afwijkingen toe te passen, opgesomd in artikel 22 van de WVP, die onder bepaalde voorwaarden een gegevensdoorgifte toelaten naar een land dat geen lid is van de Europese Gemeenschap en waarvan het toereikende beschermingsniveau niet werd erkend.
16. Inzonderheid artikel 22, 1ste lid, 4° van de WVP is een doorgifte toegestaan als die doorgifte: *noodzakelijk is of wettelijk verplicht vanwege een zwaarwegend algemeen*.
17. In toepassing van dit artikel en in de wetenschap dat een gegevensflux tussen Kosovo en België noodzakelijk is, meent de Commissie dat die gegevens krachtens een samenwerkingsakkoord – en de toekomstige goedkeurende wet – toch uitgewisseld mogen worden tussen België en Kosovo.
18. De Commissie vestigt er evenwel de aandacht op dat het van wezenlijk belang is dat eens deze gegevens werden doorgegeven naar derde landen, de betrokken personen kunnen blijven genieten van de erkende fundamentele rechten en waarborgen ten aanzien van de verwerkingen van hun gegevens in België. Het is bijgevolg absoluut noodzakelijk dat er garanties worden geboden om de gegevens te beschermen eens ze werden doorgegeven, vooral omdat een samenwerkingsakkoord diverse verwijzingen bevat naar het nationaal recht en het voor de Commissie moeilijk is om de Kosovaarse wetgeving inzake

gegevensbescherming te bevatten, laat staan de daadwerkelijke doeltreffendheid ervan te controleren.

19. Dit is ook wat de Europese Commissie heeft gedaan toen zij diverse doorgiften van persoonsgegevens organiseerde met de Amerikaanse autoriteiten³ als bestemming, of bij het samenwerkingsakkoord van 6 mei 1999 tussen België en Marokko betreffende de strijd tegen de georganiseerde misdaad⁴.
20. In voorliggend geval, kunnen de Kosovaarse ontvangers van de gegevens bijzondere garanties bieden via een bijzondere wetgeving of regelgeving in een Implementeringsprotocol⁵, of die vervat zitten in het samenwerkingsakkoord zelf. Dit advies onderzoekt dit hierna.
21. De Commissie herinnert ook aan de inhoud van de Omzendbrief COL 2/200 van het College van procureurs-generaal van 14 februari 2000 betreffende de internationale politieke samenwerking voor justitiële doeleinden :
 - alleen de gegevens opgelijst in bijlage A mogen autonoom (het voorwerp uitmaken van een internationale doorgifte) door de politiediensten verwerkt worden;
 - voor alle andere gegevens is voor iedere doorgifte naar het buitenland, het akkoord nodig van een magistraat (namelijk naar een land dat geen lid is van de Europese Gemeenschap en die geen toereikend beschermingsniveau biedt).

III. HET SAMENWERKINGSAKKOORD

A. Toepassingsgebied en voorwerp van de samenwerking

22. Artikel 3 bepaalt dat de partijen zullen samenwerken "to prevent and solve organized and serious crimes and terrorism". Deze formulering lijkt erop te wijzen dat alleen deze delicten aanleiding kunnen geven tot de samenwerking die het voorwerp is van het akkoord. Er werd een lijst van de beoogde delicten opgemaakt, waarbij wordt verduidelijkt dat de

³ Bijvoorbeeld in het kader van de gegevensdoorgifte van SWIFT: "Verwerking van uit de EU afkomstige persoonsgegevens door het Amerikaanse ministerie van financiën ten behoeve van terrorismebestrijding — „SWIFT" (gepubliceerd in PEU van 20 juli 2007, blz. C 166/18). Zie ook voor de PNR-gegevens (Passengers Name Records): brief van de VS (Ministerie van Binnenlandse Zaken – Department of Homeland Security – DHS) aan de Europese Unie (gepubliceerd in PEU van 4 augustus 2007, blz. L 204/21).

⁴ Advies 22/2009 van 2 september 2009 over de verenigbaarheid van de Marokkaanse wet met de Wet Verwerking Persoonsgegevens in het kader van de ratificatieprocedure van het Samenwerkingsakkoord van 6 mei 1999 tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko inzake de strijd tegen de georganiseerde misdaad.

⁵ Artikel 7 van het ontwerp van samenwerkingsakkoord.

samenwerking vooral wenselijk is bij delicten waarbij beide partijen mogelijks of daadwerkelijk betrokken zijn. Hierover zijn meerdere opmerkingen.

23. Allereerst zouden de gebruikte termen meer de bewoordingen mogen benaderen van het kaderbesluit 2008/977/JBZ, artikel 1.2., namelijk: "prevention, investigation, detection or prosecution of criminal offences or the execution of criminal penalties". Er wordt opgemerkt dat het kaderbesluit niet verhindert dat er andere bilaterale akkoorden met derde landen worden afgesloten. Maar ten behoeve van meer coherentie in de regelgevende teksten ter zake dringt de Commissie evenwel aan om de gebruikte termen in straf- en gerechtelijke zaken te harmoniseren.
24. Ten tweede is de lijst met strafbare feiten die aanleiding kunnen geven tot samenwerking niet limitatief. Artikel 1 (2) van het ontwerpakkoord somt strafbare feiten op die aanleiding kunnen geven tot samenwerking maar er wordt vermeld dat het een exemplarische lijst betreft. Bij gebrek aan een limitatieve lijst, bestaat het gevaar dat de gegevensuitwisselingen die gebeuren in het kader van het samenwerkingsakkoord niet worden beperkt tot sommige strafbare feiten. De Commissie vindt het hier aangewezen om de categorieën strafbare feiten waarvoor een samenwerking is toegelaten duidelijker te omschrijven.
25. Artikel 1 (3) laat een politieële en justitiële samenwerking toe tussen beide partijen, *in het bijzonder* wanneer een strafbaar feit wordt voorbereid of gepleegd op het grondgebied van een van deze partijen en er elementen zijn die aantonen dat het bedoelde strafbaar feit de andere contracterende partij kan treffen of in zijn veiligheid bedreigt. De Commissie is van mening dat de gevallen moeten worden beperkt waarin het samenwerkingsakkoord in werking mag worden gesteld. Zij dringt er dus op aan om de term "in particular" te verwijderen en voor dit punt het toepassingsgebied van het voorstel tot samenwerkingsakkoord op te helderen⁶.

B. De verzoeken en doorgifte van informatie

a) De verwijzing naar interne regels

26. Het ontwerp van akkoord bepaalt dat de bevoegde autoriteit van de verzoekende Staat zijn verzoeken om informatie aan de andere partij schriftelijk doet en in dringende gevallen soms zelfs mondeling. De andere partij zal de informatie dan, overeenkomstig het intern recht,

⁶ Hier kan als voorbeeld het laatste PNR-akkoord tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten te vermelden, dat stelt dat een strafbaar feit van nature als transnationaal wordt aanzien.

verstrekken via tussenkomst van zijn bevoegde autoriteit (zie artikel 4 van het ontwerp van akkoord)⁷.

27. In België regelt de Omzendbrief 2/2000 van de procureurs-generaal bij de hoven van beroep betreffende de internationale politie samenwerking voor justitiële doeleinden, de wijze waarop de politieautoriteiten informatie verstrekken aan de bevoegde autoriteiten van een andere Staat. De Commissie heeft evenwel geen weet van gelijkaardige regels inzake informatieverstrekking door een Federale openbare dienst zoals de FOD Financiën of de FOD Buitenlandse Zaken.

28. Welnu, de invoering van heldere en transparante regels en principes als omkadering voor de wijze waarop de bevoegde autoriteiten in België informatie verstrekken aan andere buitenlandse autoriteiten is primordiaal om de verstrekte gegevens een maximaal beschermingsniveau te bieden. Bijgevolg vindt de Commissie het aangewezen om binnen de betrokken openbare diensten, regels op te stellen die gelijkwaardig zijn als deze die van kracht zijn binnen de politiediensten bij internationale samenwerking. Voor zover evenwel de gegevens en inlichtingen vanuit Federale Overheidsdiensten zoals de FOD Financiën of Buitenlandse Zaken vervat zitten in een opsporings – of gerechtelijk onderzoek is voormelde COL 2/2000 sowieso van toepassing.

29. De Commissie stelt eveneens vast dat het ontwerp van akkoord bepaalt dat de verzoeken opgesteld worden in het Engels of het Zweeds, of iedere andere taal die tussen de partijen wordt overeengekomen (artikel 4 (2) van het ontwerp van akkoord). Het Zweeds is echter niet geschikt aangezien deze taal bij geen van beide partijen een officiële taal is. Het gebruik van het Engels lijkt bijgevolg het meeste aangewezen zodat de verzoeken om informatie goed wordt begrepen en verwerkt door de Staat die het verzoek heeft ontvangen.

b) De verdere doorgifte aan derden

30. Artikel 4 (4) van het ontwerp van akkoord bepaalt dat iedere informatie die een bevoegde overheid verstrekt niet kan worden meegedeeld aan derden zonder de toestemming van de partij die de informatie in eerste instantie heeft verstrekt.

31. Die bepaling roept meerdere bemerkingen op. Vooreerst stelt de Commissie vast dat de definitie "derden" niet duidelijk is. Het is moeilijk te weten of de tekst daarmee een andere Staat bedoeld, of andere entiteiten of personen dan de bevoegde autoriteiten die artikel 6

⁷ Hier kan het laatste PNR-akkoord dat werd afgesloten tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten worden vermeld en dat stipuleert dat een overtreding met name als transnationaal beschouwd wordt.

van het ontwerp van akkoord aanduidt, of dat het ontwerp van akkoord andere bevoegde autoriteiten aanduidt dan deze die oorspronkelijk werden aangeduid in het verzoek om informatie. Om die redenen verzoekt de Commissie erop dat het ontwerp van akkoord duidelijk omschrijft wat moet worden begrepen onder "derden".

32. Daarnaast, verduidelijkt artikel 5 (3) dat de uitgewisselde informatie niet mag worden gebruikt in het kader van wederzijdse bijstand in strafzaken zonder de toestemming van de Staat die de informatie heeft meegedeeld. De Commissie begrijpt dat dit mechanisme verhindert dat een van de partijen de verkregen gegevens doorgeeft aan een andere Staat met wie hij een akkoord voor wederzijds bijstand in strafzaken heeft afgesloten. Dit verbod is conform het verbod om van een doeleinde af te wijken en verbiedt de verdere doorgifte van informatie naar andere entiteiten die niet in het ontwerp van akkoord worden vermeld.

33. De Commissie dringt er desalniettemin op aan dat er in het ontwerp van akkoord meer in het algemeen gewag wordt gemaakt van het principeverbod om van het doeleinde af te wijken en van de verdere gegevensdoorgifte. Zo zou moeten worden vermeld dat ieder gebruik dat niet in het akkoord wordt vermeld en iedere doorgifte naar een andere autoriteit of instelling dan deze die de informatie heeft ontvangen, verboden zijn, tenzij de Staat die de informatie heeft verschaft, daar zijn toestemming voor heeft gegeven.

34. Hiervoor kan herinnerd worden aan de formuleringen onder artikel 26 van het kaderbesluit 2008/977/JBZ, dat bepaalt dat een doorgifte naar een derde land van gegevens die werden ingewonnen bij een andere Lidstaat, moet gebeuren in naleving van artikel 13, 1, c) of 13, 2 naargelang het geval. Dit zijn de beide hypotheses waarnaar deze bepaling verwijst:
 - de Lidstaat die zijn gegevens heeft verstrekt, gaf zijn voorafgaandelijk toestemming;
 - als het voorafgaand akkoord niet tijdig kan worden verkregen, mag de gegevensdoorgifte verricht worden om een Lidstaat of een derde Staat ervoor te waarschuwen dat hun openbare veiligheid onmiddellijk en ernstig in gevaar is of om een Lidstaat ervoor te waarschuwen dat zijn wezenlijke belangen onmiddellijk en ernstig in gevaar zijn

35. De eerste hypothese dekt deze die reeds wordt vermeld in het ontwerp van akkoord. Die laatste beperkt zich echter tot de doorgifte van informatie in het kader van de wederzijdse bijstand in strafzaken. Het zou dus aangewezen zijn om die beperking, die overigens niet bestaat in het kaderbesluit 2008/977/JBZ, te schrappen. De verdere doorgiften van gegevens naar andere Staten of entiteiten zouden verboden moeten zijn tenzij de Staat die de informatie verstreekte, daarvoor toestemming heeft gegeven.

36. De tweede hypothese die onder bepaalde omstandigheden van overmacht door een dringend belang een gegevensdoorgifte toelaat, is niet in het ontwerp van akkoord ingeschreven. De Commissie verzoekt de onderhandelaars om die hypothese in te schrijven, niet alleen omdat daar operationeel goede redenen voor zijn maar ook omwille van de coherentie met de bepalingen van het voormelde kaderbesluit.

C. De beginsels inzake gegevensverwerking

37. De Commissie stelt vast dat meerdere beginselen van de WVP en van het kaderbesluit 2008/977/JBZ zijn opgenomen in het ontwerp van het samenwerkingsakkoord dat hier wordt onderzocht.
38. Onverminderd de aanbeveling van de Commissie onder punt 33 hierboven, is het finaliteitsbeginsel opgenomen in artikel 8, onder de punten 1 en 2. Die bepalen dat de bevoegde autoriteiten die informatie zullen ontvangen, de doeleinden voorafgaand moeten aankondigen en dat die informatie slechts mag worden gebruikt voor de vooraf aangekondigde doeleinden.
39. Bovendien wordt in artikel 8.3 het beginsel van de gegevenskwaliteit bevestigd. Dit artikel stipuleert dat de verstrekte gegevens correct moeten zijn en dat hun mededeling noodzakelijk moet zijn voor het nagestreefde doeleinde. De gegevens mogen niet langer worden bewaard dan de tijd die nodig is voor het doeleinde van de gegevensverstrekking (artikel 8.6). De Staat die de gegevens verstrekt, moet de Staat die de gegevens ontvangt ook inlichten van de in haar nationale wetgeving eventueel bepaalde maximum bewaartermijn.
40. Ook het principe om de individuen schadeloos te stellen voor het onrechtmatig gebruik van hun gegevens is in het ontwerp van akkoord opgenomen. De Commissie beveelt aan te verifiëren of er een mogelijkheid bij de Kosovaarse overheid of overheidsinstellingen bestaat voor het verkrijgen van een schadevergoeding. In België bestaat een dergelijk gerechtelijk beroepsmiddel in toepassing van artikel 20 van het Kaderbesluit 2008/977/JBZ.
41. Artikel 8.4. bepaalt dat de betrokken personen een recht op toegang hebben, dat zij krachtens het nationaal recht kunnen uitoefenen. Een dergelijke, onrechtstreekse toegang is al voorzien krachtens artikel 13 van de WVP, en gebeurt bij de Commissie die, onverminderd de bevoegdheden van de gerechtelijke overheden, aan de politiediensten vraagt of er informatiegegevens bestaan over de betrokken persoon.

42. Het akkoord heeft evenwel niet het recht en de verplichting op verbetering, uitwissing of afscherming van de gegevens opgenomen. Deze rechten werden vastgelegd in het kaderbesluit 2008/977/JBZ⁸ en stellen de betrokken personen in staat om zich te richten tot de verantwoordelijke voor de verwerking of tot een nationale controleautoriteit (NCA) om zich ervan te verzekeren dat deze rechten daadwerkelijk worden uitgevoerd. De Commissie raadt aan om een verificatiemechanisme in het ontwerp van samenwerkingsakkoord te voegen waarin het aan een nationale autoriteit (bijvoorbeeld de Commissie) wordt toegestaan te verifiëren of, onverminderd de bevoegdheden van de rechterlijke overheden, de rechten op verbetering, uitwissing of afscherming van de betrokkenen worden nageleefd.
43. Artikel 8.7 bepaalt dat de verzending en ontvangst van gegevens moet worden vastgelegd en gedocumenteerd. Overeenkomstig artikel 10 van het kaderbesluit 2008/977/JBZ moet deze vastlegging en documentatie gebeuren om de rechtmatigheid van de verstrekte informatie te kunnen nagaan, of om een interne controle te kunnen uitvoeren en de integriteit en de beveiliging van de gegevens te kunnen waarborgen. De Commissie verzoekt dat in het ontwerp van akkoord wordt opgenomen dat deze vastlegging en documentatie voor controledoeleinden ter beschikking moet worden gesteld van de Commissie of van een andere bevoegde controleautoriteit.
44. De verplichting om de gegevens te beveiligen is eveneens opgenomen in het artikel 8.8. Dit artikel verplicht de Staten om beveiligingsmaatregelen te treffen tegen de niet-gemachtigde toegang, wijziging of bekendmaking van de gegevens. Deze verplichting zou bijvoorbeeld omschreven kunnen worden in een implementeringsprotocol zoals bepaald in artikel 7 en zijn inspiratie vinden in de vermelde beginselen uit het kaderbesluit 2008/977/JBZ en meer in het bijzonder het artikel 22 ervan. De Commissie beveelt eveneens aan om daarnaast ook de manier waarop de beveiliging van de informatieverstrekking zal gebeuren, te omschrijven. Er is inderdaad geen enkele bepaling die de technische modaliteiten vaststelt hoe de informatie van de ene bevoegde autoriteit naar de andere zal worden verstrekt.

⁸ Artikel 4, 5 en 18.

OM DIE REDENEN,

Is de Commissie is van oordeel dat krachtens een akkoord - zoals het ontwerp dat voor onderzoek werd voorgelegd - persoonsgegevens mogen worden doorgegeven aan Kosovo omdat die gegevensdoorgifte "*noodzakelijk is of wettelijk verplicht vanwege een zwaarwegend algemeen belang*" (artikel 22, §1, 4° van de WVP) is.

Bijgevolg brengt de Commissie een **gunstig advies** uit over het politieke samenwerkingsakkoord tussen België en Kosovo, op voorwaarde dat in de definitieve versie van het samenwerkingsakkoord rekening wordt gehouden met de aanbevelingen zoals omschreven in de punten 23, 24, 25, 28, 29, 31, 33, 35, 36, 40, 42, 43, 44 en 45.

De Wnd. Administrateur,

De Voorzitter,

(get.) Patrick Van Wouwe

(get.) Willem Debeuckelaere